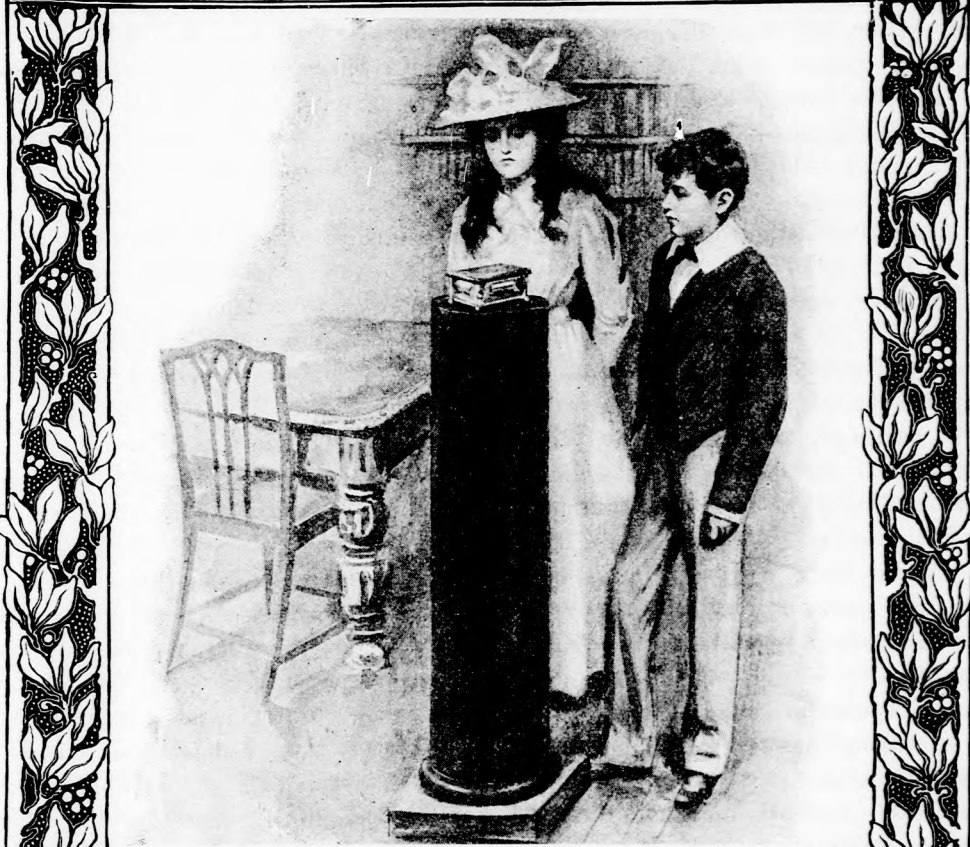

bits
—
neg
Kis
eg-
is
m-
—
os-
Kis
nt.
vi.
sz-
ör-
vi-
át
re-
em
ja
a
er
en
—
á-
cz
e,
g-
sz
id
y
lé
s-
l,
z.
:
és
.
y
y
a
n
el
7
-
t
s
-
.
:

KIS NAP

... EZÜST SZEKRENYKE VOLT ODA ERŐSITVE. (L. a 86. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

JEN BALUN F. B. SC.

LX. köt. 6. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1901. február 10-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

AZ ŐSÖK KINCSE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

A LOVAGLÓ kirándulás, melyre Andor a két leánnyal indult, nem nagyon jól végződött. Katinka röstelte is a rendutasítást, melyet Bódi bácsitól kapott; boszankodott is, hogy nem fog kedvére vágathatni, mert velök van ez a gyámoltalan Andor, aki most ül először nyeregben. Még bizony nekik leányoknak köll vigyázniok a tintanyaló diákra! Mert ha le talál pottyanni. Bódi bácsi tőlük fogja számon kérni. Oda is szólt neki:

— Etuska csak lassan szeret ügetni, hát maradjatok ti ketten együtt. Én előre vágatok.

Hangjából, arczáról megértette Andor, mit gondol. De nem vette zokon, hanem mosolyogva gondolt maga is valamit. Igaz, hogy először ült lóháton és azzal a tüzes nagy paripával, melyre Bálint ültetni akarta, nem bírt volna; de a szelid kis poni lovat mihamar egészen a hatalmában tartotta. Nem csak bátor és ügyes, hanem izmos fiu is levén, nagyon rövid idő múlva már csak játéknak érezte, ami a gyöngékaru leányoknak meglehetősen nehéz feladat volt.

— Hetvenkedni nem akarok, de azt sem engedhetem, hogy gyámoltalan legénykének tartsanak.

Gyorsabb ügetésre ösztökélte lovacskáját, miközben azt kérde Etuskától:

— Mikor ketten lovagoltok, akkor is hátul szoktál maradni?

— Nem én.

— Akkor nem látom okát, miért maradunk most hátra. Rajta! Előre!

Alig egy-két percz alatt utól érték Katinkát, aki egy kissé csodálkozva nézett Andorra, de ez szóhoz sem engedte jutni, hanem egy az uttól oldalt eső pontra mutatva kérde:

— Miféle házak azok . . . ott, ama szép nagy fák alatt?

— Az majorság, szintén az uradalomhoz tartozik, felelé Katinka.

— Akkor megnézem, legalább egy kis haszna is lesz a séta-lovaglásnak. Bódi bácsi a lelkemre kötötte, hogy ismerkedjem meg mindennel. Hát ti csak ügesse-tek tovább ezen az uton, én benézek a majorba, de aztán majd utól érlek. Birja a lovacsám, látom.

Vidám, incselkedő kifejezés ült az arczán, amint gyorsan elvágatott. Katinka jól látta azt a vonást, meg is értette; az első pillanatban elpirult, de nyomban rá elégedetten, majdnem örvendezve nézett Andor után.

— Kifog rajtam . . . Először ül nyeregben és mégsem engedi, hogy túl tegyek rajta . . . Nagyon jól van . . . Mégis csak igazi Garamvály-vér van benne. Etuska, térjünk be mi is a majorba.

Mire oda értek, Andor már javában szemlét tartott a lovak, juhok, szarvasmarhák fölött, nyájasan, de komolyan intézve kérdéseket az alázatosan felelgető majoroshoz, még pedig olyan kérdéseket, hogy Etuska, de még inkább Katinka váltig csodálkoztak; mert ők, akik itt nőttek föl, nem tudták volna ilyen hozzáértő módon kikérdezni a majorost. No lám, még bizony ehhez is ért már! Nem volt pedig benne semmi boszorkányság, mert Andor, mikor Lina néniéknél vakánciózott, sokszor körül járogatott hol a bá-

csival, hol a nénivel a gazdaságukban és mint élénk eszü, jól figyelő fiu sokat meglátott, megtanult. Így aztán, mikor elköszönni készültek a majorból és az itt már ismerős Katinka és Etuska kissé hátrább maradva, tréfásan kérdezték az öreg majorostól, hogy tetszik neki az új gazda — a majoros ragyogó szemekkel felelé:

— Tudta a boldogult nagyságos urunk, mit csinál! Ez aztán urfi! Esze van, szeme van, szíve van. Milyen kedves, emberséges és mégis ur! Nem sok olyan ura volt még a garamvári kastélynak, mint amilyen ez lesz.

Katinkának felragyogott az arca. Mint ha csak őt magát dicsőítették volna. S a kis társaság olyan vidáman, egymás iránti barátságos indulattal tért haza, hogy Bódi bácsinak egész öröme telt benne, mikor látta, Andor maga is boldog volt s az sem nagyon zavarta örömét, mikor a lóról leszállva, ismét látta a Bálint lovász sötét, alattomos tekintetét. Akaratlanul eszébe jutott, amit az öreg ügyvéd mondott, hogy ez rossz ember, ovakodni kell tőle. De hamar kiverte a fejéből ezt a kellemetlen gondolatot. Sietnie köllött, hogy idején ott legyen az ebédnél. Bódi bácsi tréfálkozott vele, nem viselte-e meg a lovaglás?

— Nem pottyantam le, hát az első kísérletre meg vagyok magammal elégedve, felelé Andor jó kedvűen.

— Soha se szerénykedjél, jegyzé meg Katinka büszke meglelégedéssel. Már is túltettél rajtunk és azt hiszem, meglülted volna a Domokos bácsi paripáját is.

— Csak hogy azt nem engedem meg, szólt Bódi bácsi komolyan. És remélem, Andor fiam, szót fogadsz távol-létemben is. Mert én most már, hogy szerencsésen be-

ültettelek otthonodba, elmegyek és csak a jövő héten jövök megint ide. Dolgom van másfelé is. Ha majd jól bele tanultál a lovaglásba, ellátogathatsz hozzám, nem messze lakom. Vannak ám nekem is érdekes könyveim, régiségeim. Tégedet jobban fognak érdekelni, mint a kisasszonyokat.

Ebéd után Bódi bácsi el is utazott. Matilda néni pedig délutáni pihenőre tért. De előbb még kérdezte:

— Gyerekek, hát ti mit csináltok délután?

— Jaj nénike, nekünk nagyon sok a dolgunk! Talán el sem készülünk estig, felelé Etuska. Körül kell Andort vezetnünk a kastélyban.

— Nagyon helyes. Mutassatok meg neki mindent, amit ismernie szükséges.

Mindjárt meg is indultak s Katinka volt a vezető.

— Legelőször is a képes csarnokot kell látnod, melyben családunk ősei vannak lefestve; aztán a könyvtárt és a titkos levéltárt s benne az ősi kincset, melyre majd vigyáznod kell... jobban, mint az életedre.

— Mi az az ősi kincs? kérdé Andor kíváncsian.

— Majd meglátod.

Fölmentek a második emeletre, mely fölé még magasán emelkedett a hatalmas, négy-szögletű torony. Katinka egy vas pántokkal borított és nagy vas szögekkel kiveret nehéz tölgyfa-ajtót nyitott ki s szűk csiga-lépcső vált láthatóvá.

— Előbb még fölmehetünk a torony tetejére, ha kedved van szétnézni, mondá. A toronynak lapos a teteje, kényelmesen sétálhatni rajta s nagyon szép róla a kilátás.

— Igen, igen! Először oda menjünk föl, felelé Andor élénken.

A szűk és meredek lépcsőn nem éppen kellemes volt a járás, de Andornak nagy gyönyörűsége telt benne.

— Milyen érdekes az ilyen régi építmény! mondá. Ez bizonyosan még abból az időből való, mikor arra is készen kellett lenni, hogy ellenség fogja ostrom alá a kastélyt.

— Ugy van, felelé Katinka. Sok hősi viadalt látott ez a torony. Innen néztek le vitéz őseink az ellenségre. Voltak sánczok, bástyák, várfalak is, de azokat rég lehordták, a kastélyt is újjá építették, csak ez a torony maradt meg. S ez őrzi maig is az ősök kincsét.

Följutottak a torony tetejére. Itt csapóajtó volt, melyet föltámasztván, kiléphettek a torony lapos fedelére.

Gyönyörű kilátás nyílt onnan a magasból s Andor elragadtatva kiáltott fel:

— Ó de nagyszerű!

— Ugy-é? Nem sok párja van széles Magyarországon, szólt Katinka büszkén. És ameddig a szem végig lát ezen a széles völgyön, minden azé, aki ennek a kastélynak az ura.

— Most hát az Andoré, jegyzé meg Etuska.

— Az majd később fog végképen eldőlni, de remélem, hogy úgy lesz, felelé Katinka szinte ünnepiesen. Nem lehet akárki a garamvári kastély ura. A nagy ősokhöz méltónak köll neki lennie. Hősök és vitézek voltak azok mind. Török, tatár, német labancz ellen dicsőséggel védték meg az ősi fészket. Mert hajdan erős vár volt ám ez. Ott, ahol most az a fa-sor áll, ott volt a mély sáncz-árok, mögötte a hatalmas bástya-falak. (Lásd a képet a 85. lapon.) Ott vívtak sokszor véres harczot a vitézek,

mindig győzelmesen. És itt, ennek a magas toronynak az ormán büszkén lengett mindig a Garamvályak lobogója, ahhoz ellenség soha nem fért hozzá!

Andor kissé almlétkodva nézett Katinkára, ki a régi emlékeken annyira föllelkesült, hogy szinte kipirult az arcza. De szelid mosollyal jegyzé meg:

— Ha te abban a régi korban élsz Katinka, bizonyosan olyan Zrinyi Ilona-féle hős nő vált volna belőled. Szerencse, hogy most már nincs rá szükség.

— Nem szerencse, hanem kár, nagy kár! Azt egyébiránt nem is tudhatni, mikor lesz rá ismét szükség, felelé Katinka.

Ezt nem vitatták tovább. A nap nagyon forrón tüzött a lapos tetőre, tehát csakhamar leszálltak a szűk lépcsőn. A folyosóra kiérve, nem igen messze egy másik ajtón léptek be, még pedig tágas nagy csarnokba, melynek falai arczképekkel voltak tele aggatva. Ujabbak mellett hosszú sorban függtek ott régiiek. Egyik-másik olyan régi volt, hogy egészen elhomályosult rajta a festék. Alig lehetett rá ismerni, férfit ábrázol-e vagy nőt. Katinka azonban pontosan ismerte valamennyit és büszke tekintettel mesélte el, ki milyen nevezetes dolgokat vitt véghez. Egyik sarokban mégis gyorsan elsietett egy kép előtt, mely fekete lepellel volt leborítva. Andor persze épp erre a letakart képre lett volna kíváncsi.

— Hát ez miért van letakarva? kérdé. Mi van ebben a keretben?

— Azt . . . azt hagyjuk! felelé Katinka gyorsan.

— Az . . . tudod . . . az a fehér aszszony, magyarázta Etuska.

— No, már ezt csakugyan látnom kell, szólt Andor nevetve.

Félre lebbentette a takarót, de nem sokat látott. A nagyon elfakult képen már alig-alig látszottak egy fehér nő-alak körvonalai.

— Hm! Biz' erről bajos lesz ráismer-nem ő nagyságára, ha valamikor szerencsém lesz vele találkozhatni, tréfálkozott Andor.

... OTT VOLT A SÁNCZ-ÁROK. (Lásd a 84. lapon.)

— Ez nem gonyolódni való dolog, szólta Katinka láthatólag kelletlenül.

— Ugyan már no! Talán csak nem hiszed igazán az ilyen ócska meséket?

— És ha nem mese? Ős-apáink mind tudták, firól fira szállt a története és én magam . . .

Elhalványodott és elfordult. Andor látta

hogy puszta szóval nem győzhet; de újra eltökélte, hogy nyomára jár ennek a rejtelmes fehér asszonynak.

A képes csarnokból egy másik nagy terembe léptek. Itt meg Andornak esilantak meg örömtől a szemei. A könyvtár volt ez a terem, a falak hosszában magas polczokon ezer meg ezer könyvvel, mult századbeliekkel és ujakkal meg legujabakkal. A tudomány-szomjas fiu neki is rontott a szive szerint való kincsnek. Itt is, ott is kihuzott a sorból egy-egy könyvet és lapozgatni kezdte. A terem közepén asztal állt író-eszközökkel, körülte kényelmes székek s Andor az egyikben mindjárt el is helyezkedett.

— Ez lesz az én kedves helyem, itt sokat fogok időzni.

— Jó, jó, de most ne fogj bele olvasásba, mondá Katinka. Még nem láttad a legfontosabbat, a kastély legdrágább kincsét, az ősi kincset.

— Az is itt van? Nem látok itt semmi affélét.

— Az nem is arra való, hogy akárki láthassa és hozzá férhessen. Ezen a vas ajtón tul van a titkos levéltárunk és abban az ősi kincs. Oda nem léphet be más, csak a család tagja. A kulcs mindig rejtett helyen van s erről a leghivebb és legrégebb cselédnek sem szabad semmit tudnia. Mindezt jól jegyezd meg, mert neked persze most megmutatom, hol találod a kulcsot.

A terem fala, ahol könyves polczok nem takarták el, fa burkolattal volt boritva.

— Nézd, jobbról a harmadik koczkában oldalt rugó van, melyet látni nem lehet, csak kitapintani. Ha ezt megnyomod, ajtócska pattan föl. Benne függ a kulcs.

Amint ezt mondotta, már ki is nyitotta a rejtett fiókot és elő vette a kulcsot.

Csikorogva tárult föl a nehéz vas ajtó s egy kisebb szobába léptek, melyben szintén voltak könyves polczok, a földön pedig nagy ládák. Andornak az tünt legelőször is a szemébe, hogy itt is vastag kötél nyulik le a mennyezetről a pallóig s ezen keresztül tovább.

— Ez talán ugyan-az a kötél, amelylyel tegnap olyan szépen beharangoztam?

— Ugyanaz. Itt is keresztül vonul, mert a nagy torony egyik szobájában vagyunk. Ennek avastag falai és vas ajtaja őrzik a kincset. Ime, itt van!

A szoba közepén alacsony, fekete márvány oszlop állt, melynek tetejére ezüst szekrényke volt oda erősítve. (Lásd a képet a czimlapon.) A kis szekrénynek vastag kristály oldalain át látni lehetett a benne elhelyezett kincset: egy ritka nagyságu, roppant értékű smaragd követ.

Katinka szinte áhitatos tisztelettel állt meg a drágakő előtt s Andor is némi elfogódással nézte.

— Ritka nagy és szép drágakő, mondá. De miért van így külön ezen a helyen?

— Így rendelte az az ősrünk, aki sok száz esztendővel ezelőtt messzi Keletről hozta, mint bűvös erejű követ. Azóta ehhez van kötve a családunk szerencséje. No, csak ne mosolyogj. Inkább olvasd el, ami a szekrényke födelére rá van vésve.

Andor oda hajlott és ezt olvasta:

Elpusztul Garamvár ősi nemzetsége.

Ha idegennek jut e kő a kezébe.

Elkomolyodva szólt Andor:

— Hogy akár miféle drága-kőben is varázs erő lakozzék, azt nem hiszem ugyan;

de az ősi ereklyéket tisztelem és megbecsülöm. És ha ez a szép ősi kincs századokon át reánk maradt, bizonynál én is őrizni és védeni fogom, mint a szemem fényét.

Katinka örömmel, majd nem szeretettel nézett Andorra. Ugy látszott, most már szent a barátság. De hajh!... ugyancsak rövid ideig tartott.

Kimentek a kincses szobából, gondosan bezárták a vas ajtót, eltették a kulcsot és megindultak kifelé. A képes csarnokban Etuska tréfásan mondá:

— Itt fog majd egykor függni a te arcképed is, mint híres vitéz huszár generálisé.

— Mint huszár generálisé? Bajosan. Nem készülök én katonának.

— Pedig annak köll készülnöd. Azért, hogy gazdag leszel, ur leszel, még vitéznek is kell ám lenned, szólta Katinka élénken. Minden Garamvály bátor fegyver-forgató volt, legalább is a fiatal éveiben

— Ha szüksége lenne hazánknak valamely veszedelemben, hogy mindenki fogjon fegyvert, bizony én sem maradnék el. De különben nem arra van hajlandóságom. Tudós és író szeretnék én lenni, mint volt az apám is.

— Mert gyáva vagy! pattant ki Katinka valóságos bész haraggal. Hát mégis csak jól sejtettem! És már kezdtem veled megbarátkozni! Pedig nem vagy igazi Garamvály, és ha ilyen maradsz, nem is fogom túrni, hogy itt szégyent hozzál dicső őseink emlékére!

S kigyult arccal, villámló szemekkel gyorsan előre sietve távozott.

(Folytatása következik.)

GYERMEKEK PAJTÁSA.

— Egy csimpánz története. —

EGY urnak volt egy csimpánz majma, melyet házába fogadott és gyermekei játszó-társává tett, hogy életét és szokásait jól megtgyelhesse. A csimpánz mind-az iránt érdeklődött, ami iránt az emberek. A házi szokásokat eltanulta és meg is tartotta. Akkor kelt és akkor tért éjjeli nyugalomra, mikor a család tagjai. Az asztalnál ülve velük együtt ebédelt, a kést és villát ügyesen használta. Nap nyugtakor nem álmosodott el, mint rendszeren szokott a majom. Ébren volt, amíg csak a szobában lámpás égett. A ház gyermekeit nagyon szerette, de jobban vonzódott a leányokhoz, mint a fiúkhoz. Mikor egyszer egy hat hetes kis leányt mutatnak neki, bámulva nézte s azután gyöngéden megsimogatta a baba arczát.

Egyszerre csak beteg lett a csimpánz, a gégéje megdagadt. Nyugodtan feküdt az ágyában s csak néha nyöszörgött fájdalmasan. Az orvos a daganat fölmetszését határozta el, de midőn hozzá nyúlt, a csimpánz minden erejét össze szedve, félre taszította. Ekkor oda lépett melléje az ő ápolója és rábeszélte, milyen jót akarnak vele az emberek. A majom, mint ha megértette volna, oda ült az ápolója ölébe és engedte, hogy lefogják. Egyetlen gyors metszéssel az orvos megnyitotta a daganatot s a csimpánz, mint ha meg akarta volna köszönni a fáradtságát, kezét oda nyujtotta az orvosnak. Az állapota javult ugyan valamelyest, de végre mégis csak elpusztult a kedves állat az egész család nagy szomorúságára.

Hallomás után elbeszéli

Schuh Ius.

A RIKKANCS.

I.

Kedves, derék, jó fiucska
Peti gyerek, mondhatom.
Ha leckéit megtanulta,
Játszad az udvaron.

Hire van a szorgalmának
S dicsérgetik széltibe:
Pap is lehet még belőled
Ha így haladsz, Petike!

Házmesterünk, Péter bácsi,
Keresztapja ő neki.
Keresztanyja, Terka néni,
Dédelgeti, szereti.

Mondogatja mind a kettő,
Csüggve hévvel kis híven:
»Mint galamb a tiszta buzát,
Ugy szeretlek Petikém!«

II.

Régen volt ez! — Már egy év is
Elmult tán azóta.
Hogy a házmester-lakásban
Vigan szólt a nőta!

Egy szép napon Petikének
Mi jutott eszébe?
Hogy ő többé könyvet, tollat
Nem vesz a kezébe!

A köruton ujságáros
Kis fiukat látott —
Elmegy ő is árulgatni
Fülléres ujságot.

Ugy is lett. Az iskolától
Bucsut vett még az nap
S fölcsapott az istenadta
Repülő rikkancsnak!

Terka néni kezét törte
Nagy boszuságába,
Péter bácsi vas kezében
Suhogott a páleza.

Mind hiába! Intés, feddés
Meg nem térítette —
Innen túl az iskolába
Lábát be nem tette.

III.

Sietős az utam szörnyen,
Villamosra szállok;
Peti rikkant: »Tessék venni
Reggeli ujságot!«

Ballagok a nagy Köruton —
Fülembé kiáltja;
»Nemzet!« »Hírlap!« Esti Ujság! —
Két fillér az ára!

Dunaparti Korzón járok —
Ott sincs nyugtom tőle . . .
Hova bújjak, meneküljek,
Fussak el előle?

Vig élet ez gyerek-sorban,
Áldás . . . nincsen rajta.
Mi lesz, ha majd Petikének
Ütöget a bajsza? . . .

Tudományt hord — a kezében;
Feje üres, döre.
Tanult ember — Isten látja! —
Sose lesz belőle!

Csoda-e, hogy Péter bácsi
Szidja váltig s dörmög:
»Ugy szeretlek, Peti fiam,
Mint a vak a gödröt!«

Oszkár bácsi.

Rejtett nevek.

A kapáló földművest megbecsüljétek
A nagy sár igen kellemetlen
A kaján ostort érdemel
A tábor a másik parton erősítették meg
A bor csak korosabb embernek való
Ha te réz-gyűrűt veszel, én aranyat veszek
Aki rén-szarvast lött, az ügyes vadász
Ti borozgattok, én megelégszem vízzel
Palika tizeskét kapott

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis elbeszélések.“

Az ifjúság számára írta *Ida néni*. Számos
képpel, díszes vászon-kötésben. (A „*Forgó bácsi*
könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

CZICZURKA KIRANDULÁSA.

— Téli czicza-história. —

(Képpel a 92. lapon.)

EGÉSZEN fiatal kicsike játékos cziczus volt még akkor Cziczurka, mikor ősz táján oda került a házhoz, két leányka játszó-társának. Dédelgették, kényeztették. Olyan jó dolga volt, hogy jobb már a török császár cziczájának sem lehet, ha ugyan van cziczája a török császárnak. Puha vánkos volt a fekvő helye, édes tejcskével mindig tele volt a csészéje, egyéb dolga pedig nem akadt, mint hogy játszogasson vagy szunyókáljon. Csikoroghatott oda künn a kemény tél. Cziczurka azt sem tudta, mi az? Legföljebb a folyosóra eresztették ki; oda sem hosszú időre, nehogy meghűljön a kényes jószág.

Ez mind nagyon szép volt. Jó volt így. Ám de Cziczurka, ki hinné?... lassanként mégis elégedetlenkedni kezdett. Igazában biz' ezen mégsem lehetett csodálkozni, mert Cziczurka a mellett, hogy sokat játszott, sok tejcskét megivott és sokat szunyókált, szinte észrevétlenül még valami egyebet is megeselekedett: szépecskén nőtt, növekedett és mire az idő már túl járt a tél derekán, Cziczurkából gyönyörűen megtermett nagy czicza lett. Ezt ő maga is tudta, pedig tükörbe sem igen szokott nézegetni. És mert tudta, azért elégedetlenkedett.

— Mit ér az, hogy jó dolgom van, ha olyan unalmas itt az élet? Már csak ideje volna bizony, hogy lássak valamit a világból. De mikor rabságban tartanak ezek a kegyetlen leányok. Igenis, kegyetlenek! Bezzeg járnak ők ki minden nap és díceseznek, milyen pompásan csuszkáltak, játszottak hó-labdával. Én pedig nem is tudom,

mi az a hó, csak úgy az ablakon át ha látam. De már nem látom, azt mondják elolvadt. Kár! Szerettem volna megkóstolni... egészen olyanak látszik mint a tejcske.

Egy napon, hogy a két leányka ismét sétára készült, a kisebbik így szólt:

— Vigyük ki Cziczurkát is az udvarra. Megenyhült az idő, nem fog megfázni.

Ölébe vette, kivitte. Igazán nem volt hideg s mikor künn jártak az udvaron, Cziczurkának ravasz gondolata támadt. Annyira fészkelődött, karmolászott, hogy a leányka fölkiáltott:

— Ej, te maradhatatlan jószág! Sétálj hát a magad lábán. Megteheted, száraz a föld, nem mocskolod be a bundácskádat.

Letette a földre s épp ezt akarta Cziczurka. Egy kis ideig a leánykák mellett sétálgatott; de mikor látta, hogy a tyukoknak szórnak enni valót s nem ügyelnek rá, mind-inkább elmaradozott.

— Így ni! Eddig jól sikerült, gondolá örvendve. Felhasználom a jó alkalmat és kirándulok valamerre. Hamar el köll osonnom, hogy vissza ne hívassanak.

Magas kőfal kerítés választotta el az udvart a szomszédtól. De jó volna oda fölmászni! Csak hogy az semmikép sem lehetett. Hanem talált Cziczurka, amint a fal tövében sompolygott, egy akkora lyukat a falban, hogy egy kis erő-feszítéssel keresztül bujhatott rajta.

— Így is jó. Mindjárt odaát leszek a szomszédban.

Át is furakodott szerencsésen s épp hozzá fogott volna, hogy kíváncsian szétnézzen, csak még a hátsó lábait köllött a lyukból kihuznia... de még el sem készült ezzel, mikor — jaj, szörnyűség!... szemtől szemben találta magát a halálos ellenséggel:

a szomszédék házőrző nagy kutyájával. Ennek épp ott állt a házikója, és Cziczurkának, hogy odább jusson, az eb előtt köllött elhaladnia, mert a másik oldalon zugba kerül, ahonnan nincs út sehová.

— Hát neked mi keresni valód van itt? mordult rá a vén eb.

Ha Cziczurka nem ijed meg oly nagyon, észre vette volna, hogy ellensége nem bánthatja, mert lánczra van kötve. Igen ám, de nagy rémültében nem látta; különben is még teljesen járatlan és tapasztalatlan volt a világban. Csak menekülésre gondolt és persze a legrosszabb helyre menekült: abba a zugoskába. Volt ott egyéb lom közt egy fölfordított rossz kosár is. Ennek alája bujt, remélve, hogy ellensége ott nem fér hozzá. Ez a reménye be is teljesedett, mert az eb, láncza miatt, még csak közelre sem mehetett: de el sem távozott, folyton vicsgorgatta a fogait és azt morogta:

— Jól van jól! Csak lapulj meg a kosár alatt, tudom én hol vagy. Nem sokára megjön az ideje, hogy elő kaparlak onnan. No, majd megtánczoltatlak!

Erre a tánczra Cziczurka nem vágyódott tulságosan s olyanformát gondolt, hogy talán mégis jobb volna ott a kis gazdasszonykája ölében. Pedig ni!... épp hívogatja is. Tisztán hallatszott a kerítés tulsó oldaláról ez a beszéd:

— Cziczurka! Hol vagy? Gyere elő, már bemegyünk!

— Nincs itt sehol. Már bizonyosan bement... fázott a kényes jószág.

Hallotta Cziczurka, de nem tudta, mit tegyen. Először arra gondolt, hogy megszólal, a leánykák meghallják, eljönnek

értte és haza viszik. Igen, de akkor vége a kirándulásnak, hiába indult neki.

— Majd csak odább áll ez a förtelmes eb, akkor aztán elosonhatok és folytatom a fölfedező utamat.

Hát nem szólt. És mivel ellensége nem jött közelebb, lassanként meg is nyugodott.

— Bizonyosan fél, hogy kikaparom a szemét.

Ebben bizakodva várt, várt: közben egy kicsit el is szunyokált. Ez alatt pedig a téli kurta napnak vége lett, az est leszállt, majd teljesen be is sötétedett s mély csöndesség uralkodott. Csak még egyszer, jó későn, hallatszottak lépések. Valaki oda jött az eb házikójához.

— No, Bundás, aztán jól vigyázz!

A láncz csörögve hullt a földre... Bundás szabaddá lett, gazdája pedig vissza tért a házba.

Alig hogy ez megtörtént, a kosár alatt szundikáló Cziczurka egyszerre csak arra riadt fel, hogy ellensége, az a goromba Bundás, a kosarat kapargálja és föl akarja borítani.

— Itt vagy, ugy-e? morogta dühösen. Most majd jól megrázom a bundádat.

Jaj, de szűk lett Cziczurkának a világ ott a rongyos kosár alatt! Ha felfordítja Bundás a kosarat és hozzá fér... mi lesz akkor? Pedig már sikerül neki, már billen a kosár... már diadalmasan morogja Bundás:

— No, mindjárt megfoglak már!

Föl is billent a kosár... de van néha szerencse is a bajban. Bundás nem volt eléggé ügyes, magára billentette a kosarat és mire lerázta magáról, Cziczurka nagy szökkenéssel átugrotta és futott hanyatt-

homlok. De bizony Bundás is rögtön: ucczú!... vesd el magad!... utána!...

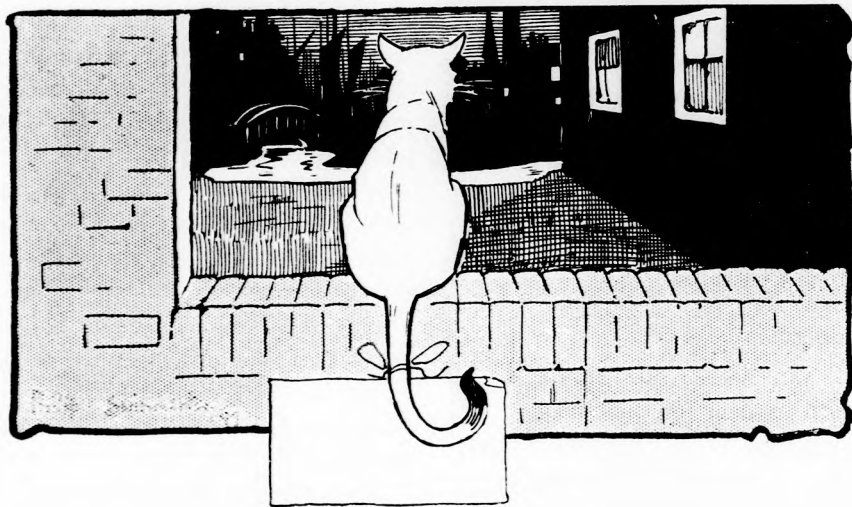
— Csak fuss, innen ki nem menekülsz! Magas kőfal van itt körös-körül, mégis csak elfoglak, kaffogta a házi eb.

Jó ideig kergetőztek. Fürgébb volt Cziczurka, de hosszabb lába volt Bundásnak és már-már úgy látszott, hogy gyászosan végződik a gonosz hajtó vadászat. Ám a veszedelem szemessé tette Cziczurkát: meg-

pillantott egy létrát, mely a kerítésnek volt támasztva.

— Fölszaladok a kőfalra... és a gomba Bundás talán nem is tud a létrán fölmászni. Onnan aztán leugorhatok a magunk udvarába.

Számítása jól bevált, de csak félig. Bundás csakugyan nem tudott a létrán fölmászni s mérgében dühösen rángatta, amivel azt érte el, hogy a létra megcsuszott

... MAGAS VOLT A FAL.

és lezuhant a földre, Cziczurkának nagy öröme. Ellensége most már semmikép sem érheti el. Hetykébb is lett mindjárt.

— Gyere föl no! Nagyon szép ám itt a magasban! Várlak, hogy megrázd a bundámat!

Mérgelődött Bundás, de nem tehetett semmit. Cziczurka még egy ideig csufolta, aztán haza akart menni. De már itt nagy bökkendő előtt állt: olyan magas volt a fal,

hogy onnan nem ugorhat le... okvetlenül nyakát szegné. Méregette, nézegette... de nem! Nem lehet!

Már ez nagy hiba! Itt töltse az éjszákát? Az borzasztó lesz. Segítségért kezdett kiáltozni, nyávogott irgalmatlanul, de oh!... azok az emberek mélyen alszanak! És ha talán hallják is, dehogy törődnek vele, ha egy-egy szegény cicza a háztetőn vagy kerítésen nyávog!

Végre is belefáradt és rászánta magát, hogy ott fog meghálni, mivel hogy egyebet úgy sem tehet. Hajh, de mikor olyan hideg volt! És eszébe jutott a puha vánkoskája ott a meleg szobában, a jó tejecske... bizony sokáig nem tudott bujában elaludni. Végre mégis elszenderült és már hajnalodott, midőn felriadt... még pedig milyen új veszedelemre! Két nagy varju keringett a feje fölött és biztatta egymást:

— Kár, kár! Ha elszalasztjuk, nagy kár! Ha hirtelen rácsapunk, elfoghatjuk s lakomázunk.

— No hát rajta! Ilyen téli böjtös időben a czicza-pecsenye is jó.

Fölugrott Cziczurka! Hiszen ez rettenetes! Varjak pecsenyéje legyen? Futni akart... de hová?... mikor ott van a magas fal tetején! Rémulten szaladt ide-oda... az ellenség mindjárt rá csaphat! Szorultságában megtette, amire különben gondolni sem mert volna. Nagy fa állt a szomszéd udvarban, jó messze a kerítéstől, de mégis annyira, hogy merész ugrással elérhette. A sűrű ágak közt jobban megvédheti magát az éhes varjaktól.

A merész ugrás szerencsésen sikerült s a varjak lemondtak az üldözésről. Cziczurka lassanként megnyugodott.

— Lám, még jó is, hogy ide kerültem. Innen kényelmesen lesétálok a földre.

Megindult lefelé, de bezzeg vissza is fordult tüstént és menekült föl a fára, amilyen magasra csak tudott. Mert ki állt ott a fa alatt? Az a rettenetes Bundás!

— Itt vagy, barátocskám? morogta. Gyere csak le!

Volt esze Cziczurkának, hogy nem ment. Meglapult egy vastag ágon és búsan

töprengett: mi lesz most már belőle, mikor szabadul?

Pedig még hátra volt a fekete leves. Nem is fekete, hanem fehér... hófehér. Az még csak a rossz!

Mert történt valami, amit Cziczurka eleinte sehogy sem értett. Mikor ugyanis látta, hogy az a goromba és kaján Bundás egyre csak a fa tövében leskelődik, mérgeesen szólt le hozzá:

— Hát csak sétálj ott a fa alatt. Nekem jó itt is.

Végig feküdt egy vastag ágon és eleinte jól is volt ez így. De nem sokáig. Egyszerre csak azt érezte, hogy valami hideg pöhöly száll az orra hegyére s ott elolvad. Aztán a fülébe hullt ilyen pöhöly, mihamar pedig a fejére, hátára, egyre sűrűbben. A fa kopasz ágait rövid idő alatt egészen beborította ez a fehér valami. Hát bizony sűrű havazás eredt meg.

— Ahá! Ez az a hó, amit emlegettek és eddig csak az ablakból láttam. Most megkóstolom, csakugyan tejből való-e?

Bele kóstolt, de nem ízlett neki.

— Hiszen csak víz! És milyen borzasztó!

És hova tovább mind-borzasztóbb lett. Cziczurka kénytelen volt mind-untalan megmegrázogatni magát, hogy letisztítsa a hátáról a vastag hóréteget, melytől egészen átázott a szőre. Az a Bundás pedig ott lenn még játszott a hóban! Persze, kemény legény volt, megszokta az effélet.

Mikor egészen megvirradt, változott a dolog. A hó nem esett többé, még ki is derült az ég, de annál csipősebb lett a hideg. Fagyott keményen. Szegény Cziczurkát majd megvette az Isten hidege. De

mégis megörült, mert látta, hogy a házból elő jön a gazda, megfogja Bundást, a házi-kójához vezeti és ott lánczra köti.

— No, most már lemehtek, gondolá Cziczurka.

Megmozdult, indult volna, de most ijedt még csak nagyot. Kicsibe mult, hogy le nem zuhant a magasból. Szörnyü rémületére azt vette észre, hogy nem mozdulhat, mert a fa ágain keményre fagyott a hó-réteg. Cziczurka nem tudott megkapaszkodni a körmeivel. Hiába kötötték lánczra Bundást, ő mégis csak rab a fán. Vagy éhen hal, vagy megfagy! Mit tehetett egyebet? Sirt, nyávogott keservesen.

A másik udvarból egyszerre csak beszéd hangzott:

— Ez a Cziczurka hangja! Hol lehet? Mennyit kerestük!

— Ott van ni, a nagy fán, a szomszéd udvarban. Hogy került oda? Cziczurka! Gyere le!

Hivogatták, hiába. A két leányka áment a szomszédba, a fa alá állt, úgy csalogatta Cziczurkát. De ez nem jött, csak sirt keservesen. A leánykák nem értették a dolgot, de a gazda, mihelyt jól körül nézett, megmagyarázta.

— Ott érte a hó, nem tud lejönni. No, elhozzuk a nagy létrát és lesegítjük az isten-adta jószágot.

Hát ilyen módon, ölben, le is hozták Cziczurkát. Bizony nagy ideje volt, mert már dermedezni kezdett, hogy a hátul ázótt nedves szőre össze fagyott.

Sietve vitte haza a két leányka, adott neki meleg tejecskét, lefektette, betakarta és mert, úgy mondják, hét élete van a macskának, nem könnyen pusztul el: hát Cziczurka is, miután nagyot aludt, vigan

és egészségesen ugrott talpra. De a ki-rándulást megemelette.

— Nem fogok többé panaszkodni, mikor jó dolgom van, gondolá. Nem is fogok megszökni jó asszonykáimtól. Majd ha kitavasodik, tudom, úgy is kieresztenek s kedvemre sétálhatok.

A DONGÓ ÉS A FECSKE.

— Apróka mese. —

LŐSZÖR indult a fiatal Dongó nagyobb utra. Jó öreg dongó bácsik és nénik bőven ellátták okos tanáccsal, mitől ova-kodjék. Vigan röpködött ide-oda.

Eppen akkor egy fiatal fecske is először kelt a szárnyára. Találkozott Dongó urfival és nagy kedve volt, hogy bekapja. De mégsem tette, mikor megtudta, hogy ez most repült ki először.

— Jól van no, nem bántalak. Én is ma repültem ki először. Tudom, milyen öröm az, hogy szét nézhetünk ebben a szép világban. Különben is látok amott egy kövér falánk pókot, azt kapom be.

— Jaj, ne menj a közelébe! szólt Dongó urfi. Ha már olyan jó voltál hozzám, megsugom neked, hogy az a pók borzasztó szörnyeteg . . . megfog a hálójába, megöl, fölfal. Tudom én, mondták nekem.

— Persze! De nekem nem veszedelmes.

Oda röppent, széttépte a pók-hálót, bekapta a pókot és nevetve suhant odább. Látta ezt ifju Dongó.

— Így van a dolog? No lám! Hiszen nem veszedelmes az a pók, hiába ijesztettek vele. Jó, hogy tudom. Majd megmutatom én, hogy vagyok olyan legény, mint az a fecske. Dongó atyámiai pedig majd bámulnak.

Nem sokára ismét látott egy pók-hálót. Semmi szüksége sem volt ugyan rá, hogy oda menjen, de meg akarta tenni, amit a fecske megtett, szét akarta tépni a pók-hálót s megriasztani a pókot, ha már meg nem cheti.

Neki röppent a hálónak és persze — vége lett. A háló megfogta, nem eresztette. Hiába vergődött, nem bírta széttépni. Jött a pók, megette.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 4-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Eltörött a hegedűm, nem akar szólani.

Helyesen fejtették meg: Záborszky Dezső, Kövesi Jenő, Hajós Pál és László, Kunváry Györgyike és Ernő, Ranschburg Béla és Pál, Hardy Kálmán, Ricska Laczika, Halmi Oszkár, Splény Adrienne, Magyar Pál, Faics Boldizsár, Pálffy Juliska, Leez (Leen? Peez? Leey? Peey?) Samu és Jancsi (Vezetéknevet elcizfrázás nélkül, tisztán, olvashatóan kell leírni! *F. b.*), Politzer Leo, Mäder Hedvig és Emma, ifj. Metzger Ede, Feichtinger Edith, Rimóczy Etuska, Rosenfeld Erzsike és Dalma, Péter Gabriella és Margit, Nagy Böske, Hersich Sándor, Ponger József, Lukáts testvérek, Jákó Margit, Medveczky Etelka, Palugyay Böske, Paszlavszky Kálmán (Jövőre olvashatóan ird le a nevedet. *F. b.*), Lengyel Margit és Kálmán, Kazy Péter, Gál Pista és Jenő, Ágfalvi Endre, Kéthely Féri, Szüts Gizella, Jurenák Gizi, Szent-Imrey Kornelka, Geréb Andor, Háry Irén és Julia, Veres László, Sümezi István, Dorombly Bandi, Engel Ella és Kamilla, Zsigmond Edith, Erdélyi Pista, Sárkány Agátka, Hofhauser Mariska, Grosz Jenő, Stern testvérek, Pankl Aurél, Pasiut Endre, Schuh Iluska (Ha úgy szereted a »Kis Lap«-ot, követ-hetnéd is a Forgó bácsi parancsolatait. *F. b.*), Kolos Janka és Mihály, Dirner Gyuri, Lederer Sándor és Tibor, Kovács Gyula, Jekelfalussy Gizike, Szilágyi Ernő, Poór Erna, Kelen Emmike, Soltész Juczika, Jörg Mariska, Komlós Magda, Berg testvérek, Reichel József, Bing Miczi, Tonheiser Angela, Vidonyi Anna és Iluska, Szirmai József, Löwentritt Margit, Simkovics Zsigmond, Kilezer Gyula, ifj. Muraközy László, Reisenleitner Mariska, Fellegi Vilmos, Löw Lenke, Rausz Pista, Andrányi István, Kán Henriette, Gerber Klárka és Erzsé, Szohner Tivadar, Hirsch Emma és László, Schödl Ervin, Klein Dezső és Vilmos, Szántó Olga és Ernő, Mauthner Margit, Ilona és Imre, Rhédey Zoltán, Csongrádi Ilona és Attila, Roncsik Jenő, Kováts Bella és Géza, Mérey Dalma, Lasztovicza Erzsé, Schvarcz Irén, Blumenthal Rudolf, Péterfy Vilma, Prohászka Edith, Bukoveczki Pistuka, Májay Eugénia, Kovács Bertuska, Vásárhelyi Pál, Koós Miczike, Nagy Pál, Baka Béla, Garai Ilus, Jantsits Jolánka, Tibor és Bandi, Nicolini Eugénia, Vájsz Vilma, Hertelendy Bandi, Biró testvérek, Véghelyi Lajoska, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Naschitz

Gyuri, Büben Aladár, Szentkirályi Gyula, Zombory Bözsike, Pap Lilike, Beke Bertó és Gyula, Horváth Laczi, Trebitsch Károly, Winkler Tibor, Purgly Alice, Thaly Florence, Tóth Irén és Sándor, Illy Manczi, Bözsi és Etus, Sárly Jolán és Jenő, Veress Bözsike (Csinos irásodban örömmel telt. *F. b.*), Kontur Noémi, Pollák Böske, Veisz Sándorka, Meisels Miklós, Kellner testvérek, Horváth Erzsike, Csorba Tivadar, Lévy Lilly, ifj. Vojnich Guido, Gräber Vilma, Ledermann Simon, Káldor Pista és Robert, Eckerdt Zoltán, Lukács Margit és Nándor, Bayer Anti, ifj. Wargha Gyula, Hollós László, Eckstein Paula és Béla, Blau György, Kulik Ilonka, Pfeifer Mariska és Loli, Szóke Emmi, Nagel Pál, Török Gabriella, Mikó Blanka, Dezsényi Viktor, Járny Margitka, Kummerer Paula, Vörösmarthy Ilona, Günther Felicitas, Körmendy Tibike, Weiszberger Ani és Teri, Kiss Margit, Kelen László, Gyárfás Erzsike, Vass Matild, Hefty testvérek, Schill László, Fáber Rizus, Csatáry Jani, Krisztinkovich Jenny, ifj. Grubits Tivadar, Gál Rózsa és Szidónia, Sinkovits Clarisse és Ilma, Medveczky Gyurika és Sándorka, Dominigg Ilonka és Erzsike, Gibitz Lujza és Mariska, Térfy Marianne, Veress Gizike és Józsi, Balla Irén, Neumann Ida, Bedó Ilona és Géza, Rickl Anna, Adler Erzi és Nagel Pista, Forster Jolán, Marikovszky Gizike és Sárka, Zaicz Gusztó, Büchler Helénke és Jenő, Márkus János, Janny Gizike, Kuhinka Béla, Nagy Ilonka, Réz Lola és Marcsa, Szinvei-Merse Jenő, Kálmán Juliska, Szlávik Géza, Vámosy Loránt, Somogyi Jolán és Jenő, Balogh József, Verbovszky Menyhért, Dohay Erzsike, Istvánffy Miklós, Orbán Zsuzska, Mariska és Sárka, Kovács Margitka, Tózsér Teréz, Harangi Klárka, Ghimessy Lajoska, Schönstein Mariska, Leszkay Emike, Lőrinczy Bandi, Haksch Mariska, Matolcsy Károly, Bontz Edith és Renée, Kubinyi Gyula, Materny Rózsi és Margitka, Molnár László, gf. Serényi László.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Sinkovits Clarisse és Ilma, Szent-Katolnán*, kiknek a jutalom-könyvet (*Tannenbügi Róza*), elbeszélés az ifjuság számára, írta *Schmidt Kristóf*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LX. köt. 3-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Mikó Blanka, Sárkány Valéria és Tessa, Nagel Pál, Veress Bözsike, Kontur Noémi, Veisz Sándorka, Wellisz Ferencz, Bacszinsky Olga, Simonyi Benó, Vrána Antal, Pollák Böske, Hoffmann Mariska, ifj. Láni Oszkár, Bontz Renée, Török Gabriella, Pfeifer Mariska és Loli, Szóke Emmi, Kulik Ilonka, Brázovay Gertrud és Iván, Ponger J. (A nevedet egészen ird ki, másképp jövőre nem vehetném figyelembe. *F. b.*), Gyóry Sarolta, Tózsér Teréz, Veres Boriska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Vrenna Miklós. Régebben csakis vászon-rongyból készült a papiros. Ma már a fenyőfa mállasztott forgácsaiból, a kukorica hajából s egyéb anyagokból is gyártják. — **Kácsér Margit.** »Elemista« kis leánytól, aki még csak a 2-ik osztályba jár, elfogadható irás. Igyekvésebben ne is csüggedj. — **Sárkány testv.** Hova tovább, úgy reményilem, mind jobban fogjátok megszeretni a *Kis Lapot*. — **Grósz Jenő.** A te kis elbeszéléseid messze van még attól, hogy közölni lehessen. Idővel, ha írási kedved nem csökken s az előadás művészetét megszerzed, jobb is fog teleni tőled. — **Günther Felicitas.** Annak a rab fogoly-madárnak a husából egy-egyötökre még egy harapásnyi is alig jutott volna, mig így, hogy szegénykének vissza adtátok a szabadságot, örömmel telt meg szívetek. — **Vörösmarthy Ilona.** Helyes a szerkesztése, de koránt sincs kimerítve. Hol maradt, hogy csak a hamarjában kiszedett szókat elsoroljam: a *gyár, agyar, ár, tár, pap, ragya, nap, lap, zab, eb, vér, bú, minta, hinta, paplan, kanapé, pamlag, alag-út, rab, tár, rak, tér, gyér, mér, gyanú, gyanta, Antal, hangya, langy, rém, rom, prém, has, kés, méhe, lép, lép, kép, s egyéb.* Már most válassz valami más mondatot, s abból szítálj ki minden képezhető szót és küldjed be. — **Járay Margitka.** Ilyen kis lánytól elég jó irás. — **Péterfy Vilma, Richter Ilonka.** Rejtvényeiteket besoroztam. — **Póór Erna.** A koczka-rejtvényed csak egy irányban olvasható. Pedig azt úgy szokás megszerkeszteni, hogy balról jobbra s felülről lefelé olvasva egy-azon eredményt adja. A másik kettő közül az elsőbül nem *Karácsony* sült ki, hanem *Kascony*, aminek pedig nincs értelme. A 3-ik is hibás, mert az *Oszkár* o-ja rövid, a *Lipóté* pedig hosszú. Ezentúl jobbakat fogsz küldeni. — **Politzer Leo.** A *kiadó-hivatalhoz* fordulj kérdéssel. Ott megmondják. — **Kelen László.** Mi értelme van már ennek, hogy: »okos, de nem számár.«? — **Fáber Riza.** Akkor írd, amikor kedved tartja s van ráérő időd. — **Gál testv.** Szombatig ráér. — **Döncző Pali.** A rézkarczolás művészetét Dobay úr tanítja az Iparmuseumban. — **Neumann Ida.** Elíznek mentől előbb vegyem egészséges híret. Soraidnak megörültem. — **Adler testv.** A *jj* egymagában mit jelent? — **Dominig testv.** Egy héten belül. — **Balla Irén.** Szívesen veszem. — **Hirsch testv.** Nem szabatos. Hogy a nyomra vezető magyarázatokból csak egyet említsek: a lovat csak részben pótolja a gép, mert gépnek sem szórét, sem bórét nem veheted. Magát a fölvetett mondatot sem sokan ismerik. — **Baráth Sándor.** Ugyancsak korán leltetek ibolyát az avarban. Halvány szálcaska, de csak mégis a tavasz hírnöke már. Köszönöm a kedves ajándékot. — **Rosenfeld testv.** Bizony kár volt vesződnetek ilyen jelentéktelen mondással. — **Mihálovics Gergely.** A frakkot azért nevezik fecske-farknak,

amért a fecske-farkot frakknak. Egyéb magyarázatát nem tudom. — **Reichel József.** Ha nekem megmondod, mikor üt bele a villám a diófába: akkor megmondom neked, mikor nyersz. — **Szirmai József.** Örvendve értem meg soraidból, hogy súlyos bajodból felépültél. — **Simkovic Zsigmond.** Bizony: sokfelől kapom híret úgyba esett apró hiveimnek, de csakhamar megjő utána az örvendetes gyógyulás híre is. — **G. I.** Népmese inkább, de azért a *Kis Lap* czéljának is megfelelő. — **Kelen Emmyke.** Forgó bácsi minden levelet figyelembe vesz, de egyszerre valamennyire nem válaszolhat, mert a *Kis Lap* közleményeitől kellenél több helyet fogna el ez a rovat. — **Komlós Magda.** Csütörtök este 6-7 ó. között. A rejtvény megjelen. A többire nézve: az előző üzenetből te is érts. — **Thaly Florence.** A szerzője, mint ezelőtt nem akart, most sem akar megnevezkedni. — **Winkler Tibor.** Már itt bizony megint fekete világ van. — **ifj. Vojnich Guido.** Milyen kár, hogy hazai kereskedőnél nem kapni ilyen ügyes kis »gyermek-postás« levélpapírost! — **Kontúr Noémi.** A rigó nem csak hogy kedves dalos madár, de hasznos is, mert ugyancsak pusztítja a kerti földben a kártékony férget. — *Több levélről a jövő számban.*

G Y Á S Z.

Ha bár szerencsére nagyobb időközökben, de csak mégis szomorodott szívvel kongatom meg a *Kis Lap* sírató harangoeskáját. Egy kiesi olvasótársatok

Kossaczky Magduska

kora halálát jelentem ma nektek, aki a múlt hó 24-ik napján hosszas szenvedés után 7 évvel hunyta le örökre szemét, szerető szüleinek, rokonainak s mindazok mély fájdalomára, akik e kedves gyermeket ismerték.

Mi is mély fohással áldozunk Magduska emlékének. Nyugodjék békén a hólepte halom alatt. S mint ezt a havat követi az olvadás és virágzás: a bánatoslató könyű is hozza meg kesergő szüleinek a vigasztalást.

F. b.